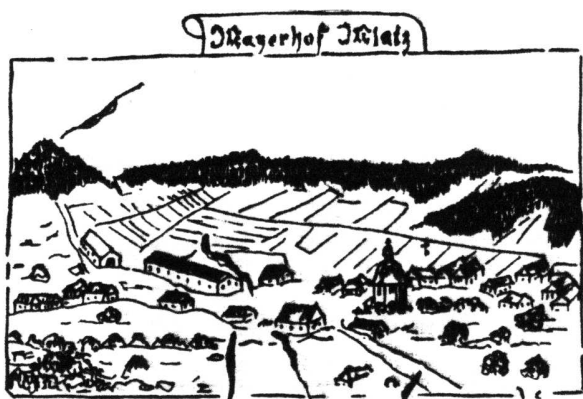

hláská

ročník II, 1991/4

Mladotická rychta

Počátky psané historie Mladotic (okr. Plzeň – sever) jsou nejasné a zmatené. Mladotice vlastnil ve 12. století benediktýnský klášter v Kladrubech, který je v roce 1205 prodal cisterciáckému klášteru v Plasích. Dětleb z Potvora odkázal plaskému klášteru několik vesnic, mezi nimi i Mladotice (zemřel roku 1234). Badatelé většinou tuto nesrovnalost vysvětlují tím, že šlo o dvě části nynějších Mladotic a neberou v úvahu, že na Plasku existovaly ještě jedny Mladotice (u Hluboké), zaniklé v 15. století.

Mladotice na přelomu 18. a 19. století.
(Rytina na okraji mapy uložené v OM Plzeň-sever
v Mariánské Týnici)

V papežském potvrzení klášterního majetku z roku 1250 se však vyskytují jen jedny Mladotice a to ve výčtu klášterních dvorů – granií. O které z obou Mladotic jde objasňuje zpráva z roku 1268, kdy je ves Odlezy lokalizována tím, že leží mezi Žihlím a dvorem Mladotice. Při pohledu na mapu je jasné, že klášterní dvůr Mladotice ležel v místech dnešní existující vesnice Mladotice.

V průběhu 14. století plaští cisterciáci rezignovali postupně na hospodářský a správní systém grangií. Zřejmě i pozemky mladotického klášterního dvora byly rozměřeny poddaným a tak obnovena vesnice, nedochovaly se nám však o tom písemné zprávy jako v případě Kaznějova. Pouze V. Kočka uvádí, že před

rokem 1380 koupili dvůr Mladotice od plaského kláštera Vřeslav Chod z Holetic, ale vztahuje tuto zprávu k zaniklým Mladoticím u Hluboké. Budeme-li vycházet z analogie vývoje v Kaznějově, můžeme předpokládat, že součástí dvora v Mladoticích bylo také „propugnacium“ – tvrz, které bylo při obnově vsi využito jako rychty. podle analogie z Hodyně můžeme říci, že součástí některých plaských grangií byly i kaple. To naznačuje i následující zpráva:

Klášter v Plasích byl dlužen Martinovi, synu Příbíkovi z Černé Hátě, 80 kop grošů. Proto mu v roce 1405 vydal „hamfest“ (výsadu) na rychtu s dvorem a s kaplí ve dvoře. „již pod zámky chovati má“. K rychtě náležely dva svobodné lány a louky od rybníkem zatopených selských usedlostí a mlýna, tak jak to starý rychtář Ondřej držel. Martin a jeho dědicové mohli prodávat suché dříví z lesa nad rybníkem, odkud si Martin mohl vzít pět vozů spadaného listí na stelivo a pást tam dobytek. K tomu si mohl rychtář zřídit ve vsi svobodnou krčmu a vařit pivo. Martinovi náležela třetina pokut z nižšího soudnictví, měl hlídat les a rybník a musel vybírat od poddaných úroky a berni a dodávat peníze do kláštera.

Na počátku husitských válek byly Mladotice spolu s dalšími vesnicemi dány do zástavy Něprovi Ducovi z Vařin, Ondřeji Špalkovi ze Slatiny a Hrdoňovi z Dubjan. Ti poměrně brzy vrátili zastavené vesnice klášteru, neboť v roce 1430 zastavil opat Jiljí Mladotice Harantovi, Janovi a Závišovi, synům Něpra Duce. Vladykové z Vavřin vrátili Mladotice klášteru až v roce 1475. Zmínky o rychtě jsou skoupé – do roku 1542 měl mladotický rychtář v zástavě louku po pusté vsi Ozřanech, roku 1590 vystupuje jako svědek rychtář Brož. poněkud více se o rychtě dozvídáme až roku 1595; tehdy si věkem sešlý rychtář Brož stěžoval, že mu opat chce odejmout privilegium na rychtu, kterou jeho předkové od roku 1405 nerušeně drželi. Opat Wild rychtáře i se syny uvěznil a hájil se tím, že Brož a jeho předkové sice měli privilegium na rychtu, ale bez svolení krále, a proto je nemůže uznat. Ve dvoře rychtářově je kaple, kterou měl Brož opatrovat pro konání bohoslu-

žeb, ale on z ní udělal skladiště dříví a slámy chová v ní drůbež. Brož byl rychtářství zbaven a v úřadě se měli každý rok poddaní střídát, tak jako jinde.

Jan Tillinger ze Strádáně, hejtmán kláštera plaského spolu s manželkou Kateřinou koupili roku 1610 v Mladoticích chalupu a roku 1614 ještě přikoupili poddanský dvůr. Za půjčku opatovi dostal Jan Tillinger od kláštera roku 1628 ještě dva ve válce vypálené statky. Ze všech těchto nemovitostí vytvořil Tillinger jeden velký dvůr, který po jeho smrti (?1651) a po smrti jeho manželky (?1653) připadl klášteru, který k němu připojil další pozemky od zpustlých poddanských usedlostí. Tak vznikl v Mladoticích opět vrchnostenský dvůr. K tomuto panskému dvoru připojil klášter v roce 1698 poddanský statek Konráda Beneše s kaplí sv. Hedviky (bývalý statek rychtáře Brože). V letech 1708 – 1710 postavil klášter od základu novou kapli a zasvětil ji Panně Marii. Po zrušení kláštera byly dvorské pozemky pronajaty poddaným a kaple měla být zbořena. Obec ji ale vykoupila a zavázala se kapli opravovat.

Snad i mladotická rychta byla původně tvrzí v klášterní grangii a kaple Panny Marie (postavená zřejmě na místě staré kaple sv. Hedviky) tuto grangii alespoň přibližně lokalizuje.

Zdá se, že na plaském klášterství nahradil ve 14. století správní systém klášterních dvorů – grangií správní systém rycht, který ovšem nebyl totožný se sítí dvorů. Prvním známým rychtářem na Plasku je Abra-

ham z Žichlic. Roku 1315 prodal klášteru ves Žichlice a stal se v Žichlicích rychtářem. Často bylo rychtářství odměnou lokátorovi při vysazení vsi zákupním (emfiteutickým) právem, někdy byla rychta zároveň nápravou (např. Dražeň) a dost často byli rychtáři příslušníci nižší šlechty. Kryla-li se rychta s bývalým klášterním dvorem, stávala se zpravidla nejvýznamnější dvorní stavba, tedy tvrz, sídlem rychtáře. Tvrze – propugnacia můžeme snad předpokládat ve všech plaských dvorech, jmenovaných roku 1250 (mimo Rinthofu, dvora přímo u kláštera): v Sechuticích, Kaznějově (doloženo), Lomanech, Čecíně, Mladoticích, Nynicích, Olšanech, Hodyni, Luhově (vše okres Plzeň – sever), v Močidlici (okr. Karlovy Vary) a na Petříně v Praze. Tvrze v klášterních dvorech (nejen cisterciáckých) jsou běžným jevem, jemuž odborná literatura dosud věnovala jen málo pozornosti.

Literatura: V. Kočka, Dějiny politického okresu Kralovického I, II, Kralovice 1930, 1932; J. Čechura, Hospodářské dvory plaského kláštera v době přemyslovské, HG 18, 1979; K Charvátová, Hospodářské dvory klášterů ve světle písemných pramenů, AH 12, 1987; F. Graus, Dějiny venkovského lidu v Čechách v době předhusického II, Praha 1957.

P. Rožmberský

LIDO-TOUR

CESTOVNÍ KANCELÁŘ PLZEŇ

Cestovní a zprostředkovatelská kancelář ČSFR, Plzeň

Nerudova 25, 301 27 Plzeň

Nabízí od 1. 10. 1991 pro všechny občany a soukromé podnikatele v rámci celé ČSFR své služby v následujícím rozsahu:

- pro kolektivy a jednotlivce zajistíme levné jednodenní, vícedenní, ale i pobytové zájezdy formou podnikové rekreace v celé naší republice, ale i v zahraničí s různým tematickým zaměřením.
Ubytování je zajišťováno v prověřených ubytovacích kapacitách.
- na základě Vaší registrace u naší firmy nabídneme Vaše služby všem zájemcům, kteří Vás potřebují, a to formou Vaší reklamy v našem katalogu, ale i na přímý dotaz.
- další služby dle Vašich požadavků.

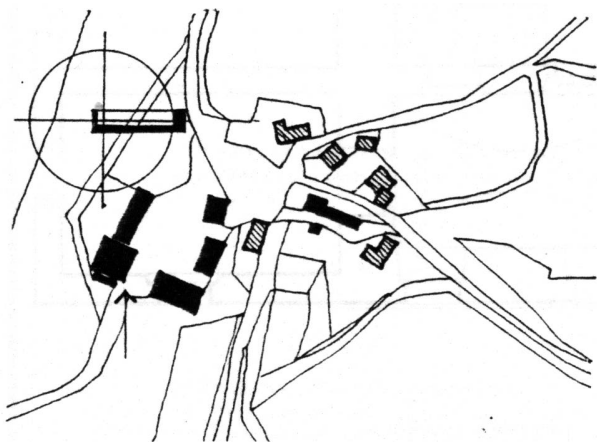
KVALITNÍ SLUŽBY VŠEM

INFORMACE: PO - PÁ 9.00 - 11.00 hod, 13.00 - 16.00 hod. Telefon: 019 - 221937

Kojšice

Ves Kojšice leží v údolí protékaném nevýznamným pravobřežním přítokem Pstružného potoka. Tvoří ji skupina venkovských usedlostí a nevelký panský dvůr.

V jižní části dvora, nad lučinatým dnem údolí, bývalým parkem, se nachází někdejší panské sídlo. Je jím patrový zámek na čtvercovém půdorysu s velkou valbovou střechou. Z ní nad středem jihozápadního průčelí vystupuje věžovitá nástavba završená cimbuřím. U paty této „dominanty“ zámeckého stavení existuje vstup do objektu, jehož předpolí kryje přístavek s plochou střechou, využívaný na úrovni druhého podlaží jako obytná místnost. Hmotu přístavku je vynášena mohutnými pilíři, které vymezují vlastní prostor zádveří. Fasáda objektu je novogotická. Bohatě je členěno jižní a východní průčelí,

Obr. 1: Kojšice. IS Prácheňsko, SÚA Praha 278 (1837)

orientované do bývalého zámeckého parku. Dispozici prvního podlaží objektu lze charakterizovat jako příčný trojtrakt s komunikační částí, užitnými prostorami na severní a velkým sálem na jižní straně. Místnosti ve střední a severní části jsou zastropeny plackami pasů, sál segmentovou klenbou se sklopenými čely. Plochostropé patro objektu bylo využíváno k obytným účelům. Z prostoru podkroví je přístupná místnost ve věžové nástavbě. Velký sál v přízemí objektu je v celém rozsahu podsklepen. K severozápadnímu rohu objektu je přisazen přízemní přístavek.

Jméno vsi Kojšice se vyskytuje od samého počátku 15. století v predikátech osob šlechtického stavu. Jmenovitě to jsou roku 1404 Jan z Kojšic a v letech 1435 a 1436 Racek z Kojšic, mincmistr v Kutné Hoře (Castelin 1953, 192, 193). Roku 1465 jsou ve vsi Kojšicích připomínáni bratři Kunrát a Jan (Profous 1949, 280).

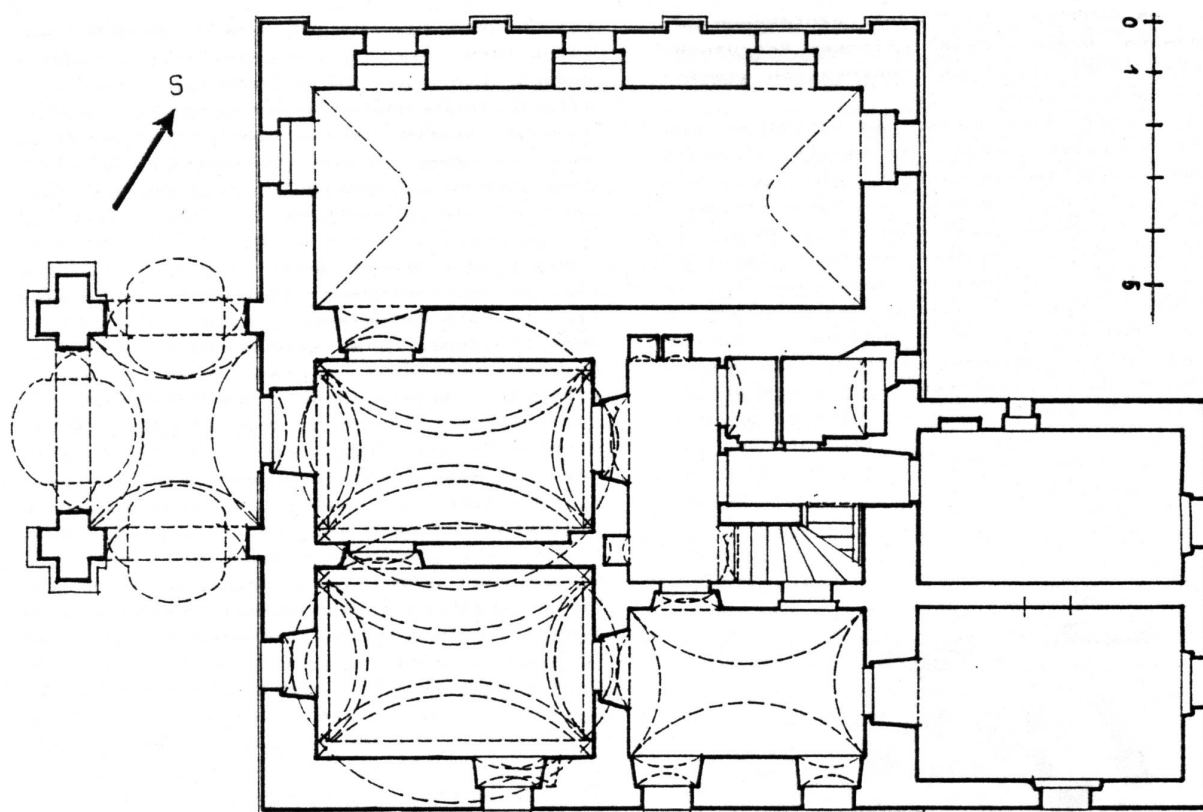
V 1. polovině 16. století vlastnil Kojšice Vilém z Rýzmberka a ze Švihova, který je prodal roku 1544 bratrům Bedřichovi a Vojtěchovi Horčicům z Prostého (DZV 5 E 19v). Následujícím známým majitelem Kojšic byl roku 1615 Jaroslav Častolár z Dlouhé Vsi, který zde vlastnil osm poddaných (Sedláček 1869, 44). Po něm držel statek Bedřich Hynek, který se velmi zadlužil. Roku 1641 mělo z těchto důvodů dojít ke komisionelní-

mu prodeji statků ve prospěch synů Bedřicha Hynka – Jana Felixe a nedospělého Adama Jana. Statek – tedy dvůr poplužní se všemi pokoji, chlévy, stodolou a další majetek posléze získal Jan Felix (DZV 302 H 25v-27v, zápis 1643). Statek držel do roku 1676, kdy byl nucen zadlužený majetek komisionelně prodat Barboře Heleně Hozlaurové z Hozlau. Součástí zboží byla tvrz s dvorem poplužním se všemi staveními ..., pivovarem, pánví ... ovčínem a další majetek (DZV 393 E 20v-23v, zápis 1677, DZV 631 C 29v-30, zápis 1677). Barbora Helena držela statek do roku 1680, kdy prodala tvrz Kojšice, dvůr poplužní s poplužím, příslušný dobytek, pivovar s pánví a nádobím a ovčín synovi Janu Bedřichovi (DZV 395 H 26v-30, zápis 1681). Ten prodal roku 1686 tvrz s příslušenstvím Bedřichu Kryštofovi Častolárovi z Dlouhé Vsi a na „svobodném dvoře Tichovském v Kozlově“ (DZV 398 P 1v-4). Kryštof prodal roku 1688 tvrz a dvůr Kojšice Janu Karlovi Lipovskému z Lipovic a na Jiřičné. Tím byly spojeny na delší dobu statky Kojšice a Jiřičná (DZV 400 B 5-8, zápis 1689). Obě Jan Karel prodal roku 1698 Václavu Vojtěchovi Fruweinovi z Podolí. Součástí trhu byla tvrz a ves Kojšice, dvůr poplužní, pivovar, výsadní krčma a ovčín (DZV 405 N 23v). Václav Vojtěch prodal Jiřičnou i Kojšice – tvrz, dvůr a ves roku 1702 Karlu Stařímskému z Libštejna a ten roku 1704 Ferdinandu Antonínovi z Kadova a na Volšovech. V Kojšicích je v té době připomínán vedle známých náležitostí (tvrz) pustý pivovar (DZV 408 E 25v-28v, DZV 410 B 12v-16, zápis 1705). Kojšice se tak staly součástí statku Volšovy. Roku 1749 byly oba statky komisionelně prodány Janu Kryštofu Bořkovi

Dohalskému z Dohalic (DZV 204 A 1-14v, zápis 1750), který je testamentem roku 1768 odkázal synu Janu Kryštofovi (DZV 455 K 18v-22v). O rok později potvrdila rozhodnutí matka Anna Alžběta, s podmínkou, že bratry Jana Františka, Jana Václava Josefa a Jana Václava (DZV 324 D 8-29v). Jan Kryštof držel Kojšice

Obr. 3: Kojšice. Pohled na zámek.

Obr. 2: Kojšice. Půdorys přízemí zámku

a Volšovy do roku 1788, kdy převzal majetek syn Maria Václav (DZV 718 A 2-3, zápis 1795) s tím, že se vyrovná s ostatními sourozenci (DZV 418 B 1v-14v, zápis 1789). Mimo Kojšic vlastnil ještě Žikov, Strunkov, Horní Staňkov, Přestanice a Libědice. Roku 1801 prodal veškerý svůj majetek – se všemi zámky, hospodářskými a ostatními budovami Františku Josefovi Desfours (DZV 592 P 4v-9v). Ten prodal zboží roku 1804 Martinu Rennovi (DZV 835 M 21v-28v) a ten roku 1806 Eusebiovi Pöttingovi, který žádal r. 1806 o intabulaci (DVZ 875 H 9v-16v). Eusebius udržel majetek přes 20 let. Pak se však dostal do finančních nesnází. Veškerý majetek zakoupil v exekuci r. 1829 Václav Veith. Šlo k odprodeji jednotlivých statků, až od roku 1849 převzal syn Antonín jedině Kojšice (Hl. kniha DZ K VIII. fol. 125). Po jeho smrti roku 1854 koupili Kojšice od dědiců Ferdinand a Rozálie Abele (Hl. kniha DZ K VIII. fol. 126). Po smrti Ferdinandově držela statek (1869) vdova Rasalie s dcerami Amalíí a Emerikou (Hl. kniha DZ K VIII. pag. 341-342), které prodaly Kojšice roku 1872 Viktorovi Kalinovi z Urbanova a ten roku 1873 Emanuelu Forsterovi.

Objekt panského sídla se vyvíjel v několika stavebních fázích. Jádrem je pravděpodobně střední a severní

trakt stavení. Výškově je nejstarší část omezena spárou na rozhraní prvního a druhého podlaží. Zdivo prvního podlaží je kamenné, na vyšší úrovni cihelné. Jádru objektu nelze spolehlivě datovat. Zastropení místností pochází pravděpodobně z přelomu 18. a 19. století. Snad na počátku 19. století byl přistavěn, případně radikálně upraven podsklepený jižní trakt. Na plánu stabilního katastru je již objekt znázorněn v dnešních dimensích. V téže době snad již existoval i jihovýchodní přístavek. Severozápadní přístavek je nejmladší částí objektu.

Literatura: K. Castelin – České drobné – mince doby předhusitské a husitské 1300 – 1471, Praha 1953; A. Profous – Místní jména v Čechách, jejich vznik, význam a změny, II. díl, Praha 1949; A. Sedláček – Rozvržení sbírek a berní r. 1615 dle uzavření sněmu generálního nejvyššími berníky učiněné, Praha 1869.

Za informace z původních pramenů děkujeme Dr. J. Úlovcovi.

O. Brachtel – V. Švábek

PAMÁTKOVÝ ATELIER

KNOFLÍČEK-POHOŘALÁ

PSČ 301 46 Částkova 73 PLZEŇ

TELEFON 46026

PAMÁTKY NÁM ZESTÁRLY -

POMŮŽEME JE OMLADIT

Čtyřicetileté devastování kulturního dědictví minulosti
potřebuje rychlé a odborné řešení. My je nabízíme.

ZPRACOVÁVÁME :

- Projekty rekonstrukcí historických objektů
- Projekty architektonických detailů památkových staveb /okna, dveře, mříže, kování apod./
- Stavebně historické průzkumy historických objektů
- Architektonické řešení muzejních expozic a instalací památkových objektů.

Vše s vyjádřením památkových úřadů.

NAŠE REALIZACE :

Instalace na zámcích Kozel a Horšovský Týn
na hradu Lokti
v klášteře Kladruby u Stříbra
expozice městského muzea v Nepomuku

Expozice dodáváme včetně potřebných stavebních úprav na klíč.

Patnáctiletá zkušenost a praxe v oboru památkové péče.

PIŠTE , VOLEJTE :

PAMÁTKOVÝ ATELIER

Knoflíček - Pohořalá

Částkova 73

301 46 PLZEŇ

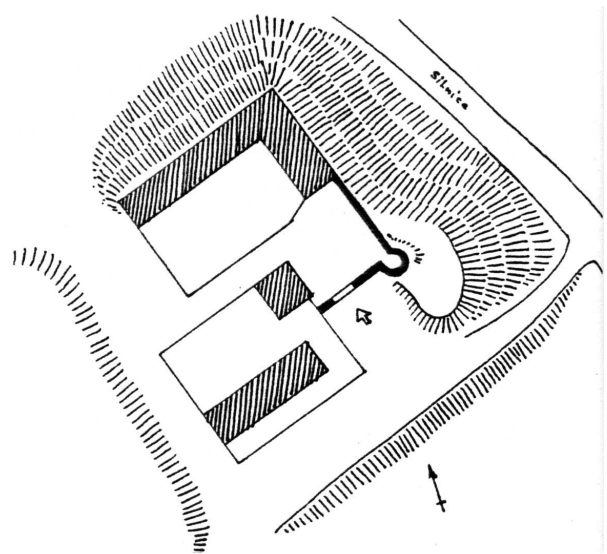
č.tel. /019/46026 , 523733

Zichov

Mezi Srbicemi a Chudenicemi stojí v rozkošném položení na vysokém návrší mezi lesy ves a dvůr Zichov (okr. Domažlice). V pramenech je uváděno, že zde stálo zemanské sídlo.

Dvůr zaujímá poměrně strmý ostroh, který vybíhá z táhlého návrší. Již sama poloha místa vyvolává domněnku, že všechny stavby, které zde stojí na okraji ostrohu, mohou být středověkého původu či stát na středověkých základech. V jihovýchodním rohu uzavírá dvůr stará, na několika místech silně pobořená zeď, která se v pravém úhlu lomí. Do jejího nároží je vetknuta dovnitř otevřená okrouhlá bašta, kterou podle jejího tvaru i způsobu vybavení můžeme s jistotou dávkou pravděpodobnosti klást na přelom 15. a 16. století, kdy tvrz a dvůr patřily pánům z Roupova. Silné zdi bašty prolamují ven střílny se špaletami dovnitř otevřenými pro palné zbraně. Střílny mají rovné překlady z lomového kamene a jejich palebné otvory jsou dnes zazděny cihlami. Dá se předpokládat, že dnešní vchod do dvora mohl být používán i ve středověku a bašta svou polohou i palebným směrem svých střílen účinně bránila vjezd do dvora. Dnešní stav bašty je žalostný. Šindelová střecha, která byla vybavena při opravách dvora téměř zmizela a jen zpuchřelé trámův udává její dřívější tvar. Ostatní stavby na zichovském dvoře neso stopy několika přestaveb, takže z podoby zichovské tvrze ze 16. století se zachovalo na dnešní časy jen torzo nárožní bašty a kusy ohradní zdi. Kde stálo vlastní stavení tvrze se dnes bez stavebně historického průzkumu těžko asi dozvíme.

Ves byla původně majetkem chotěšovského kláštera a výslovně se připomíná na listině papeže Řehoře X. z 23. května 1273. Tehdy zde ještě tvrz nestála a ves pak drželi různí zemané připojenou ke svým okolním statkům. V 15. století byla zde při dvoře vybudována i tvrz a zdejší zemané se psali ze „Vzechova“. Další držitelé byli páni z Roupova, za nichž byl dvůr i s tvrzí na přelomu 15. a 16. století mohutně opevněn. Páni z

Dvůr Zichov. Situace dvora a zbytků středověkého opevnění. Stav 1991

Roupova tímto statkem vládli až do r. 1589, kdy prodali dvůr a tvrz Žákavcům z Žákavé, kteří si v blízkých Srbicích postavili pohodlný zámek a tvrz přestala sloužit jako šlechtické sídlo, dvůr však přežil až do dnešních časů. Přestože zbytky zichovské tvrze neudiví návštěvníky svou mohutností ani zachovalostí, jsou přesto místem rozkošným, už pro klid, který zde panuje, a i pro krásné okolí. Chudenická krajina je známá svou poezií i podhorským rázem. Každý, kdo v tato místa zavítá, se sem bude rád vracet.

Literatura: Hradky, zámky a tvrze v Čechách, na Moravě a ve Slezsku IV. str. 409, Praha 1985; Zápisky o stavbě a vzhledu hradů v Čechách, roč. 1985 – 91, nepublikovaná práce autora.

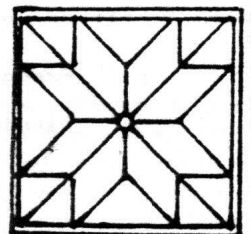
Libor Wetengl

Rekonstrukce staveb, statická zajištění,
stanovení vlastností materiálů

ING. VÁCLAV JANDÁČEK

projektová, konzultační a inženýrská kancelář

Favorského 1885 155 00 Praha - 5 tel. 55 40 37

Život na hradě v 16. století

Do devátého ročníku Časopisu českého Museum z roku 1935 napsal jeho redaktor František Palacký pod značkou F. P. na stránky 267 – 291 článek, nazvaný Pana Vojtěcha z Peruštejna zřízení o zprávě hradu a panství Potenšteinského i Litického. Z důvodu vysvětla, že František Palacký našel v archivu pardubického panství dva staré přepisy dokumentů pocházejících z doby okolo roku 1525. Dále je otištěna první archiválie, která je vlastně jakýmsi dopisem napsaným Vojtěchem z Pernštejna Albrechtovi Sudličkovi, úředníkovi na Potštejně, v němž je stanoveno, jakým způsobem si majitel hradu a panství přeje vykonávat jeho správu. Velmi zajímavé jsou pasáže, týkající se bezpečnosti hradu, nazývaného důsledně zámek. Tak například Vojtěch z Pernštejna nařizuje úředníkovi, aby se zámek ve dne i v noci opatroval tak, aby byl bezpečný. Purkrabí Jan Okrouhlický nebo úředník musí být přítomni při odmykání a zamykání Potštejna a musí mít při tom u sebe všechny „holomky“, kteří s jedním z nich jdou ke „vratům“, který z holomků zmešká „jsa nahoře, uložit pokutu lopatky“(?). Když se má zámek odmykat, musí „dolní hlásní“ a holomci „kterýž dole léhají“ učiniti zadost bezpečnosti tím, „aby zohledovali všudy“ a když „ohledajíc velmi pilně“, teprve potom „nahoru“ zavolat, aby se zámek odemkl. Kdyby někdo ze služebníků zmeškal uzamčení zámku, nemá se mu již otevírat

Holomků mělo být na Potštejně dvanáct, z nichž někteří se měli využívat při pracích souvisejících s rybníky, řekami a sadem, ale osm holomků nesmělo bez vědomí úředníka ze zámku, stejně jako písaři a „dělná čeled“.

Jestliže některému z nich úředník dovolil odejít a on se nevrátil v předem dohodnutém času, „úředník jej vězí tresci“. Čeled, která „dole léhá na příhrádku“, nemá po uzamčení zámku zůstat „dole“, ale má ležet na svém vyhrazeném místě. Za neuposlechnutí tohoto nařízení trestat „hned vězí“. Úředník měl také dohlédnout, aby holomci „v krčmách ležící na pána bezprostředně neutráceli“. Majitel Potštejna ve svých instrukcích dále klade důraz na bezpečné zacházení s ohněm a světlem na zámku, na příhrádku, ve dvoře i v maštali.

„Pověžný nebo pozedný“ měl být „velmi pilen“ toho, „okolo zámku vždy aby šel“, zvláště při obědě a večeři, kdy je potřebí „pilnosti“. Když hlásní chodí v noci „po zdích hlásaje“, měl úředník dohlédnout, aby „hradský“ na ně „zvolával“ a aby „pilní byli“ a bedlivě pánu hlídali zámek. Žádní lidé nesměli být pouštěni „nahoru“ k jednání s nimi byla vyhrazena světnice u „dolního mostu“. Vyjímku měli rychtáři a hajní nesoucí peníze – ti mohli být vpuštěni do zámku, nejvýše však dvě osoby najednou. Služebníci pána (Vojtěcha z Peruštejna) mohli být vpuštěni jen v případě, že si úředník byl jist tím, že jsou stále v Peruštejnově službě. Úředník s purkrabí nesměli oba současně opustit zámek. V případě, že by oba nutně museli odjet, měli „obeslati“ Albrechta Sudičku, který měl místo nich zůstat na zámku. Podle tohoto pokynu bychom mohli soudit, že úředníkem byl někdo jiný než Albrecht Sudlička, ovšem na

začátku dopisu nazývá Vojtěch z Peruštejna Albrechta svým úředníkem a i z dalšího vyplývá, že potštejnským úředníkem byl opravdu Albrecht Sudlička. Nejspíše se jedná o omyl.

Další obsáhlé instrukce se týkají správy a hospodaření na panství. Purkrabí Jan Okrouhlický měl být mimo jiné vyslán úředníkem mezi poddané a dohlížet, aby si hleděli svých živností a stavení, a měl také dohlížet na provoz dvora a na hajné. Potštejn (vlastně hradní věž) tu vystupuje již jen jako represivní zařízení. Z místností na Potštejně jsou mimo komor jmenovány ještě kuchyně, chlebnice a pivnice a dále ještě pekárna, spižirna a obročnice – zde však není patrné, zda jsou na zámku nebo pod ním. Čeled na zámku měla dostávat k snídani a k svačině po „pecínku“ chleba a také pivo. U stolu (tj. zřejmě při obědě a večeři) bylo možné sníst chleba libovolné množství. V instrukcích je také několik málo zmínek o hradu Liticích. Mluví se o litickém úředníkovi, litické čeledi a o litickém dvoru. Litický úředník měl daleko méně pravomoci než úředník potštejnský, jemuž byl podřízen.

Druhá archiválie je podobná první – jde o ponaučení od Vojtěcha z Pernštejna pardubickému úředníkovi. Palacký z něj uvedl jen krátkou ukázkou týkající se hospodaření. Pak v Palackého článku následuje seznam služebníků na Potštejně s výměrou jejich ročního služného. Pan Albrecht Sudlička dostával 40 kop (není určeno jde-li o české nebo míšeňské groše. Palacký se přiklání k míšeňským), pan Jan Okrouhlický 20 kop, Falta polesný 12 kop, Pavliš písař rybní 7 kop, Vodička písař pojezdny po lidech 8 kop, (dále uvádím jen funkce, často zdvojené), hradský 6, písař důchodní 8, tři lidé „při rybnících“ po 5 kopách, čtyři holomci (i bezruký) po 4 kopách, pekař – holomek 6, holomek „co při rybnících bývá“ 5, holomek „a jede kdež se rozkáže“ 4 a půl kopy, kovář – holomek 7, řezník – holomek 5, nádvorník 4, kuchmistr a kuchař po 5 kopách, šafář 6, dva povozní stejně jako dva vozkové po 4 a půl kopách, člověku „který hlídá koně pojezdny“ také 4 a půl kopy, dolní vrátný 3, prostřední vrátný – hlásný 4, horní vrátný – hlásný 3 a půl kopy, tři hlásní po 4, pozedný hlásný jen 2, šafářka 2 kopy 18 gr. stejně jako dvě „dívky“, skoták – pacholek při dvoře 3, „svináče“ 3, „kuchtic“ 2 a člověk „k němuž by se obrátil, aby se k tomu hoditi mohl“ 4 kopy. Celkem bylo tedy na Potštejně 42 lidí, kterým bylo ročně vypláceno celkem 245 kop, 24 grošů (čeled se zdarma stravovala na hradě).

Na Liticích je na prvním místě jmenován blíže neoznačený Zich se služným 7 kop (zřejmě litický úředník), dále šafář – holomek 5, holomek – nádvorník 4, tři holomci po 4 kopách, kuchmistr 4, kuchař 3, vozka s povozným po 4, pozedný hlásný 3 a půl kopy, dolní vrátný který pomáhá „kovati u výhni“ 3 kopy 40 gr., šafářka, „dívka“ a „pastvice“ po 2 kopách 8 gr. a „svináče“ 2 kopy. Celkem bylo na Liticích 16 lidí (s výrazně nižším služným), kterým bylo ročně vypláceno celkem 58 kop, 34 grošů.

Polabské město Čelákovice

doplněné J. Špačkem o první kapitulu "Před vznikem města" a J. Kašparem o kapitulu "Obrazový průvodce městem". V jedenácti kapitolách je na 192 stranách podána přehledná historie obce od dob nejstarších po dny nedávno minulé. Publikaci formátu B5 s více než 100 obrázky v textu, v celoplátěné vazbě, je možné objednat za 68 Kčs + poštovné na adrese: Městské muzeum, Na Hrádku 464, 250 88 Čelákovice.

Další rubrika je nadepsaná „Tímto zámek Potštejn, které se věci na peníze kupují, každého půl léta vychováti může se“. Uvedu jen potřeby a jejich množství, ceny jen ukázkově: 15 „hovad“ (po 1 kopě 40 gr.), 2 libry pepře, 5 lotů šafránu, 6 beček soli, 3 a půl korce chmele, dva „nová polauvozy“ (50 gr.) 1 a půl kůže zpracované na „šle a uzdy“, provazy a postraňky k vozům, bednáři za „dělání potřeb při zámku“, železo a ocel „při zámku k dílům (8 kop), na jízdy a na posly“, papír (30 gr.) Celkem „peněžité útraty polúletní“ 49 kop 44 grošů. Následující rubrika je nadepsaná „Útrata na témž zámku, která se za peníze nekupuje, jak která může vystačiti za půl léta“: - žita na chléb 90 a půl korce (po 14 gr.), sladů „vyvaření k pivu“ 6, vepřů „na slaniny“ 2 a na sádlo také 2 (po 40 gr.), ječmen na kroupy 2 a půl korce, hrachu 6 a půl korce, krup „pohanských“ 2 korce, ječmene „na tluč pro omastky dobytčův“ 17 a půl korce, ryb tři „čbery bělí“ nebo drůbeže jeden džber, na „dvoje vozníky“ týdně po 2 a půl korcích ovsa, na koně Okrouhlického, na dva koně písarů, na „kůň fišmaistrův“ a na dva koně úředníka týdně celkem 4 korce ovsa. Ženců při žních

musí být každý den 160 (každému za den 3 gr.). Mléčné výrobky, slepice a husy se mohou brát ze dvora do kuchyně na zámek, něco se bude moci prodat. Odměna pro holomky, kteří na zajíce chodí, 1 kopa, kteří pstruhy „lapají“ dostávají „saukna a sukni a nohavice, a škorně“. Osmi ohařům na měsíc „aby bylo na chléb žita větele“ a na „tluč“ za měsíc po 1 korci. Celkem činily pololetní „útraty“ 85 kop a téměř 25 grošů, ale Palacký v poznámce upozorňuje, že celková částka není správná, neboť je počítána mzda ženců jen za jeden den, nikoli za celé žně. Tím článek F. Palacký končí.

Z uvedených pramenů poznáváme názorně způsob ostrahy hradu v době již klidnější než bylo předcházející 15. století, počet a funkce lidí přítomných na hradě, jejich mzdy a náklady na provoz hradního komplexu (s dvorem). Na Potštejn musel Vojtěch z Perštejna vynakládat každoročně nejméně 515 kop míšeňských (?) grošů. podobným způsobem jako východočeský Potštejn (a Litice) asi žily i ostatní hrady v Čechách v době okolo první čtvrtiny 16. století.

Tvrziště v Podbořánkách

V knize Hrady, zámky a tvrze v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, vydané v r. 1984 v Praze, jsme se před časem dočetli, že na návsi ve vesnici Podbořánky (okr. Rakovník) existuje tvrziště. Při náhodné cestě přes Podbořánky v září 1991 jsme si chtěli tvrziště prohlédnout.

Na velmi rozsáhlé a členité návsi jsme zjistili cosi jako příkop a val. Počátek příkopu připomíná počátek vyschlé vodoteče, dále je zasypáván odpady. Pozemnáhl se prohlubuje a rozšiřuje (na cca 2,5 m) a v místech, kde je v něm zahrádka přilehlé usedlosti, je patrný na jeho vnějším okraji jakýsi nízký valík. Až sem je příkop téměř rovný, ale pak se lomí v tupém úhlu a posléze končí u silnice, naproti rybníku. Jeho poslední část je zarostlá křovím. Celý útvar dosahuje několika desítek metrů. Rozmluva s pamětnicí nepřinesla výsle-

dek – o tvrzišti nic nevěděla. Na předpokládaném tvrzišti, které by podle našeho odhadu muselo mít průměr 50 – 80 m, jsme povrchovým sběrem nezískali žádnou středověkou keramiku. Časová tíseň nám nedovolila zabývat se Podbořánkami déle.

Po návratu z cesty jsme znovu nahlédli do výše citovaného díla, z něhož vyplývá, že první zpráva o Podbořánkách se dochovala z poloviny 14. století, kdy ves patřila plaskému klášteru. Od roku 1422 byla v držení světských feudálů – Beneše z Rabštejna (k Žihli), Gutštejnů, Jáchyma Šilka, Jaroslava Libštejnského z Kolovrat, od r. 1600 Jiřího Chotka z Chotkova a od r. 1622 Heřmana Černína z Chudenic, který Podbořánky připojil k panství Petrohrad. Tito páni zřejmě v Podbořánkách nikdy nesídlili. Tvrziště je v knize popisováno jako malý pahrbek červené hlíny s částí kruhového

valu a s příkopem a má pocházet asi ze 14. století. Na tvrzišti mají být znatelné základy čtyřhranné stavby.

Žádného pahrbku červené hlíny a základů jsme si nepovšimli, ostatně červená barva je přirozenou barvou zdejší hlíny. Plocha tvrziště (?), kterou zčásti vymezuje příkop a val(?) je rovinatá, porostlá tu a tam stromky, jinak zatravněná. Tvrziště v Podbořánkách, pokud je nám známo, bylo uvedeno do odborné literatury výše zmiňovaným dílem, při letmém pohledu se však zdá možné, že „příkop“ je starou vodotečí nebo zaniklou cestou – úvozem. Problematiku tvrziště v Podbořánkách by mohl rozřešit důkladný povrchový průzkum.

O. Brachtel – P. Rožmberský

Poznámka:

Uvedení v literatuře dosud neznámého tvrziště jsem si povšiml ihned při vyjití citované knihy a Podbořánky jsem v průběhu následujícího měsíce navštívil (pokud si pamatuji je kniha antdatována a vyšla až v roce 1985). V době mé návštěvy bylo možno na velké části plochy návsi v Podbořánkách sledovat stopy po práci buldozeru. Domnívám se proto, že povrchový průzkum již k problematice nemůže přinést zcela nic. Je to velká škoda, přihlédneme-li k všeobecně známé nespolehlivosti uvedené knihy i ke zcela vágnímu a neurčitému popisu lokality tamtéž, což ponechá zmíněný problém asi navždy nevyřešený.

Josef Miler

Balbín a hrady

Nakladatelství Panorama Praha vydalo roku 1986 knihu *Krásy a bohatství české země*. Jde o výběr z díla *Miscellanea historica regni Bohemiae* (Rozmanitosti z historie Království českého) od učeného jezuitu Bohuslava Balbína, vycházející v letech 1679-87. Balbín navštívil při svém putování po Čechách množství hradů, o nichž se ve svém díle stručně zmiňuje. Například poznamenává, že vystoupil na zříceniny hradu Frymburka (nyní Želenov) v Prácheňském kraji. Dnes je to holé návrší s kapličkou. Balbín také shlédl trosky hradu Michelberg v Plzeňském kraji – jde o zříceninu hradu

na Lazurové hoře nad Michalovými Horami (dříve Michelsberg). Učený jezuita nevěděl, kde leží hrady Drštka, Lacembok, Nečtiny, Třebel a Lopata, kterou klade někam k Sušici. V západních Čechách navštívil Balbín ještě hrady Bor, Horažďovice, Starý a Nový Herštejn, Janovice n. Úhlavou, Komošín, Krašov, Opálku, Přimdu, Planou, Rábí, Ronšperk (Poběžovice), Roupov, Radyni, Rýzmberek, Švihov, Švamberk, Horšovský Týn, Tachov, Velhartice, Zelenou Horu, Zbiroh a Zvíkovec.

P. Rožmberský

Z hradů, zámků a tvrzí

Podle zákona 172/91 o obecním majetku připadl zámek Zelená Hora obci Klášter (okr. Plzeň-jih). Zámek je ve velmi špatném stavu. Obec Klášter jedná o dlouhodobém pronájmu s akciovou společností Connemo z Prahy, která chce ze zámku vybudovat luxusní hotel.

Na zámku v Mikulově (okr. Břeclav) potrvá do konce října výstava "Královská hrobka u Mušova - barbaři a Římané nad středním Dunajem v prvních dvou stoletích nového letopočtu".

Hrad ve Starém Hrozňatově (dříve Starý Kynšperk, okr. Cheb) již přestal sloužit minísterstvu vnitra a je prázdný.

Oprava tvrže v Křepeňicích (okr. Příbram) byla zastavena. O objekt se přihlásila rodina bývalého majitele, která hodlá v Kře-

penicích hospodařit a jako první má v úmyslu opravit střechy.

V současné době probíhá řízení o navrácení zámku Štěnovic (okr. Plzeň-jih), Čemín a dvora Komberka (okr. Plzeň-sever) panu Vykoukalovi, oprávněnému dědici po bývalých majitelích těchto objektů.

Památkový ústav financuje průběžné opravy hradu Bečova (okr. Karlovy Vary) - např. tarasních zdí.

V nově obnovené budově purkrabství na hradě Kašperku byla otevřena expozice přibližující místní archeologické nálezy a seznamující návštěvníky s historickým vývojem hradu.

Okresní úřad Plzeň-sever financuje probíhající statické zajištění zřícenin hradu Bubnu.

Zprávy z klubu

Kalendář akcí

19. října	Pobočka Plzeň	vycházka na Strašicko
23. října	Pobočka Plzeň	členská schůze

Rada

Registrační karta – přihláška

Činíme zadost stanovám KASu (článek 4) a nutnosti aktualizovat adresy členů a rozesíláme spolu s Hláskou všem členům klubu registrační kartu, která slouží i jako přihláška pro nové členy. Vyplňte ČITELNĚ pobočku (Plzeň, Hradec Králové, Brno) i ostatní údaje. Do rubriky „Členem od“ stačí vepsat rok (klub byl založen r. 1984). Pod čestné prohlášení napište datum a nezapomeňte se podepsat. Pobočky si vyplněné registrační karty soustředí a hromadně předávají Radě.

Zasedání Rady

Na den 20. 11. v 16.30 svoláváme do prostor oddělení středověkých dějin ZČM v Plzni podle čl. 3/6 a 6/2 stanov Radu klubu, kde bude zvolen předseda Rady. Kdo z členů Rady se nemůže jednání zúčastnit osobně, zašle své náměty témat k projednání spolu se svými názory k nim a návrh na předsedu Rady písemně nejméně tři týdny předem, tak aby mohl být sestaven program jednání. Ten bude rozeslán členům Rady spolu s otázkami k hlasování.

Hláška a členské příspěvky

Všeobecný vzrůst cen papíru a tisku dolehl i na náš malonákladový časopis. Neplatíme redaktora, sami připravujeme předlohy kompletních stránek a sami provádíme knihařské práce. Přesto nepořídíme číslo Hlášky nyní levněji, než za 7,50 Kč. Zná-li někdo z členů klubu způsob, jak tisknout Hlásku levněji, ať to urychleně sdělí Radě.

Současná situace nás nutí zvýšit cenu Hlášky pro nečleny klubu na 7,50 (předplatitelé, kteří nejsou členy klubu, zaplatí tedy předplatné na rok 1992 ve výši 36 Kč. V předplatném je započítáno také poštovné a obálka).

Po zralé úvaze dospěla Rada k rozhodnutí, ponechat pro členy klubu předplatné Hlášky na rok 1992 na stejné výši jako letos, tj. 20 Kč. Abychom však pokryli výlohy spojené s vydáváním tohoto jediného časopisu svého druhu u nás, musíme získat do každého čísla Hlášky jednu a půl stránky placené inzerce (rozměry a ceny byly uvedeny v Hlásce 1991/3). Je na každém členu klubu, aby nabízel možnost reklamy v Hlásce potencionálním inzerentům – ti mohou cenu reklamy zanést do nákladů, které odečítají od zdanitelné položky. Reklama v malonákladovém časopisu může mít praktický význam: využijete-li nabídky inzerce z Hlášky, zdůrazněte inzerentovi, odkud jste se o jeho službách dozvěděli. Další možnosti financování Hlášky jsou dobrovolné příspěvky. Takové příspěvky nám mohou poskytnout podnikatelé, kteří

je až do výše 10% daní mohou věnovat na kulturní účely. Inzerující nebo přispívající podniky podporují naše kulturní snažení a sami tak osvědčují svoji kulturnost.

Nebudeme-li mít v Hlásce dostatek inzerce, která by pokryla náklady na časopis, je rada rozhodnuta dotovat Hlásku ze svých prostředků. Nezáiskáme-li však inzerci žádnou, bude mít Hláška místo dvanácti jen osm stránek.

Předplatné Hlášky mohou členové plzeňské pobočky zároveň s členskými příspěvky zaplatit na členskou schůzi, popř. členům výboru, kteří jim vystaví potvrzení o zaplacení. Jinak je možné zaplatit přiloženou složenkou na adresu pokladníka 20 Kčs členských příspěvků na rok 1991 a 20 Kčs předplatného Hlášky na rok 1992, tedy celkem 40 Kčs (předplatitelé – nečlenové zašlou na tutéž adresu 36 Kčs). Do zprávy pro příjemce na zadní straně složenky rozepište, o jaké platby jde. Členové pražské, královohradecké a brněnské pobočky zaplatí předplatné svým pokladníkům a ti pak zašlou celkovou sumu s jmenným seznamem na adresu pokladníka Rady. Podobně zašlou s jmenným seznamem desetikorunový příspěvek za člena pobočky.

Je nutné, aby všechny platby byly uskutečněny do konce roku 1991. Upomínání o členské příspěvky (jejich placení je jednou ze základních povinností členů) nás stojí mnoho sil a peněz na poštovním.

V příštím čísle Hlášky vyjde opět adresář KAS. Pokud někdo změnil adresu, ať laskavě změnu nahlásí tak, abychom ji mohli uvést již v tomto adresáři.

Děkujeme za pochopení.

Kontaktní adresy :

Pobočka v Brně
Dr. Josef Unger, ARÚ ČSAV Brno,
Veselá 14, 600 00 Brno

Pobočka v Hradci Králové
Ing. Jiří Slavík, V. Opatrného 845,
517 21 Týniště nad Orlicí

Rada a pobočka v Plzni
Klub Augusta Sedláčka, Františkánská 13,
301 12 Plzeň

Pobočka v Praze
PhDr. Jiří Úlovec, Smirnovova 2042,
155 00 Praha 5 – Lužiny

Zprávy z poboček

Pobočka Plzeň

Vycházka

Tradiční podzimní vycházka míří tentokrát na Strašicko. V sobotu 19. října si účastníci vycházky zakoupí v Plzni jízdenku do Svojkovic (směr Praha). Vlak odjíždí v 8.40. Ze Svojkovic půjdeme krásnými lesy ke zbytkům málo známého hradu Vimberku, prohlédneme si zbytky hradu ve Strašicích a vrátíme se do Holoubkova na vlak, kdo bude mít chuť, může si z Holoubkova navštívit zbytek hradu neznámého jména na vrchu Vydrůdychu. Délka trasy činí asi 15 km (bez Vydrůdychu).

Schůze

Dne 23. října se koná členská schůze plzeňské pobočky od 16.30 hod. v zimním refektáři františkánského kláštera. Poněkud komplikovaný přístup je z pFrantiškánské ulice č. 13 (prosklené dveře s označením Klub Augusta Sedláčka, zvonek „středověk“, pak dále dřevěné dveře se stejným označením zvonku, hned za nimi doleva). Proběhne prodej nových publikací, vlastní schůze a promítání členy donesených diapozitivů se snímky hlavně zahraničních hradů. Máte-li takové diapozitivy, vezměte je s sebou. Po schůzi proběhne burza odborné a turistické literatury, fotografií, map apod.

Drobné zprávy

Vycházku konanou ve svátek Mistra Jana Husa na Přesticko poctilo svou přítomností jen velmi málo údů plzeňské pobočky KASu. Většina členů se zřejmě rozhodla oslavit tento svátek jinak.

Prohlídka lužanského zámku, který je v majetku Hlávkovy nadace, byla velmi poučná. Shlednutí hradu Roupova (střeženého zlým psem), zvláště jeho jedinečné kuchyně, také stálo za to. Avšak nejvíce nás zaujal stav skočického tvrziště. Rozsáhlé zbytky příkopů, valů a pozůstatků budov, rozkládajících se na okraji intravilánu Skočic, byly nedávno těžce poškozeny buldozerem a nyní zde obec vykázala zájemcům pozemky na zahrádky. Na jednom z nich se kope hluboký sklep, procházející vrstvami archeologického materiálu. Zajímalo by nás, jaké stanovisko k tomu zaujímá příslušný památkový ústav.

Od 3. do 11. srpna probíhal zjišťovací archeologický výzkum na hradě Komberku u Touškova, vedený pracovníkem ARÚ ČSAV dr. P. Břicháčkem. Výzkum iniciovala plzeňská pobočka KASu, která se zároveň zavázala zabezpečit výzkum bezplatnými pracovními silami z řad svých členů. Účast členstva plzeňské pobočky byla chabá.

V příštím čísle Hlásky bude uveřejněna předběžná zpráva o tomto zjišťovacím výzkumu, který podstatným způsobem změnil dosavadní názory na hrad získané povrchovým průzkumem (souhrn výsledků bude publikován v CB).

Ohlédnutí za zájezdy klubu

Zájezdy Klubu jsou jednou z mála příležitostí, při kterých se mohou členové ve větším počtu setkat, vyměňovat si zkušenosti, informace a názory, leccos se přiučit a zejména společně navštívit jak hlavní objekty svého zájmu, tak i další kulturně historické a přírodní pamětihodnosti naší krajiny. Pokud někdo individuálně a systematicky neobjíždí panská sídla, má tak možnost poznat řadu lokalit, a to převážně bez hledání a s výkladem, neboť pokaždé je s sebou několik profesionálů i jiných renomovaných zasvěcenců. Účast či sledování kolegiální konfrontace názorů přímo v terénu je dobrou školou, která každému něco přinese. K tomu se vždycky přihodí něco legračního, nechybí ani schopní žertěři. Během více než sedmileté existence Klubu se květnový zájezd konal již sedmkrát. Lze tedy hovořit o zavedené tradici, která by měla pokračovat i nadále. Což by, soudím, pravidelní účastníci bez zaváhání potvrdili. Na závěr přehled objektů navštívených při minulých zájezdech (včetně orientační mapky)

1. SEVERNÍ ČECHY 1985

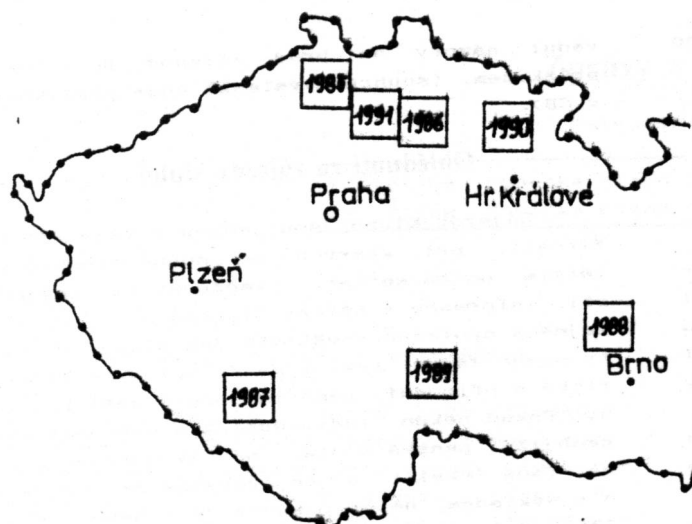
18. 5.	1 Zakšín
	2 Jestřebí
	3 Hvězda
	4 Hřídelík
	5 Helfenburk
19. 5.	6 Ostrý
	7 Falkenstein
	8 Krásný Buk
	9 u Kyjova
	10 u Chřibské

2. ČESKÝ RÁJ 1986

17. 5.	11 Valečov
	12 Klamorna
	13 Drábské světničky
	14 Staré Hradky
	15 Hynštá
	16 Kost
18. 5.	17 Trosky
	18 Čertova ruka
	19 Kavčiny
	20 Valdštejn

3. SUŠICKO, HORAŽDOVICKO

9. 5.	21 Velký Bor
	22 Horaždovice
	23 Prácheň
	24 Želenov (Frymburk)
	25 Nezamyslice
	26 Budětice
	27 Džbán
	28 Žichovice
	29 Čimice
	30 Kašperk

- 10.5. 31 Lazný
32 Strašín
33 Maleč
34 Dobruška
35 Volyně
36 Doubravice
37 Strakonice
38 Střela

4. SEVERNÍ OKOLÍ BRNA

- 7.5. 39 Rokštejn
8.5. 40 Doubravík
41 Černvít
42 Aueršperk
43 Zubštejn
44 Pyšolec
45 Dalečín
46 Pernštejn
9.5. 47 Osiky
48 Louka
49 Boskovice
50 Holštejn
51 Blansek
52 Černá Hora
53 Trmačov
10.5. 54 Lomnice
55 Předklášteří (Porta Coeli)
56 Bukov
57 Mitrov
58 Bobrová

5. TÁBORSKO, JINDŘ. HRADEC, NOVOHRADSKO 1989

- 7.5. 59 Mladá Vožice
60 Šelamberk
61 Pacov
62 Kámen
63 Sudkův Dál
64 Choustník
65 Jindřichův Hradec
8.5. 66 Landštejn

- 67 Slavonice
68 Roštejn
69 Šternberk
70 Vítkův Hrádek
9.5. 71 Lásenice
72 Chlum u Třeboně
73 Nové Hradky
74 Cuknštejn
75 Svěbohy
76 Žumberk

6. PODKRKONOŠÍ 1990

- 29.4. 77 Železnice
78 Bradlec
79 Kumburk
80 Mokřice
81 Levín
82 Javorník
83 Černý Dál (Purkhübl)
30.4. 84 Břecštejn
85 Vičice
86 Petřkovice
87 Adršpach
88 Skály
89 Vízmburk
90 Hajnice
1.5. 91 Bradlo
92 Pecka
93 Vřeštov 1
94 Vřeštov 2
95 Dubenec

7. KOKOŘÍNSKO, BEZDĚZSKO

- 9.5. 96 Houska
97 Zkamenělý zámek u Konrádova
98 Kokořín - Staráky
99 Nedamy
10.5. 100 Dražejov
101 Pustý zámek (k. ú. Dražejov)
102 Starý zámek u Vidimi
103 Kostelíček u Jestřebic
104 Bezděz
105 Malý Bezděz
106 Konvalinkový vršek
11.5. 107 Ralsko
108 Děvín (u Hamru na Jezeře)
109 Hamerský Špičák
110 Stohánek
111 Stráž (Vartmberk)
112 Svěbořice
113 Kuří Vody
12.5. 114 Zvířetice
115 Michalovice
116 Racov (u Neuberka)
117 Vinec
118 Nový Stránov
119 Starý Stránov
120 Dražice

J. Čihák

HLÁSKA, Zpravodaj Klubu Augusta Sedláčka.

Vychází čtvrtletně, Šéfredaktor Petr Rožmberský, (zást. J. Miler)

Adresa redakce: Klub Augusta Sedláčka, Františkánská 13, 301 12 Plzeň, Vydává Klub Augusta Sedláčka.

Registrováno Zpč. KNV v Plzni pod značkou OK ZKNV 25/90 (OK ÚMP 23/1991). Cena výtisku 7,50 Kč.

Druhé nezměněné vydání, Plzeň 2005